

Arrest

nr. 313 598 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. VERSTRAETEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Libische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 18 mei 2022, dient op 20 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 14 juni 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 1 maart 2024.

1.3. Op 10 april 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 10 april 2024 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten, Arabier te zijn, u bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren op 22 oktober 1994 in Tripoli, woonde in al-Mansoura, Tripoli, samen met uw vader [S.], uw

moeder [W.], uw broer en zus [M.] en [A.]. U behaalde uw diploma aan de universiteit van Tripoli in Business Management in 2018 en werkte in verschillende stielen, met name in een restaurant, u deed leveringen, werkte in een waterfabriek, parfumbabriek en in een reisbureau. Op 28 maart 2021 begon u te werken bij het Administrative Control Authority, een onderdeel van de in Tripoli gebaseerde overheid met de taak inspecties uit te voeren in kader van onderzoek naar fraude.

Op 29 december 2021 heeft u het bevel gekregen de "Interne Veiligheid" (Internal Security Agency – "ISA") door te lichten in kader van een onderzoek naar fraude. U rapporteerde dan fraude van 1.5 miljoen United States Dollar (USD) naar aanleiding van niet-uitgevoerde renovaties van een gebouw, en fraude van 8 miljoen Libische Dinar (LYD). De leider van de ISA voelde zich te goed om voor een commissie te komen en besloot u te vermoorden of weg te jagen. Op 27 januari 2022 kwam u uit een café in uw wijk en werd u achtervolgd door 5 mannen van de militiegroep "al-Da'am w-al-Istiqrar". U viel op de grond, kreeg overal slagen, en kon uiteindelijk toch wegllopen. Eén man achtervolgde u en riep dat ze u zouden doden als ze u nog zouden zien. Ze riepen u toe nooit meer terug te gaan naar uw werk.

U bleef vervolgens nog ongeveer 2.5 maand in uw ouderlijk huis, tot uw vertrek uit Libië op 7 april 2022. U probeerde zoveel mogelijk thuis te blijven, maar handelde soms 's ochtends buitenshuis wat zaken af en keerde snel terug naar huis omdat de militie vooral 's avonds mensen stopten en fouilleerden. Rond het begin van april 2022 ging u vervolgens persoonlijk naar de ambassade van Malta om daar een visum af te halen.

Op 7 april 2022 verliet u Libië en reisde u via de luchthaven van Tripoli met het vliegtuig via Tunis naar Malta, vanwaar u doorreisde naar België waar u op 20 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indient.

Na uw vertrek is de militie begin 2023 naar uw werk gegaan om naar u te vragen. In de zomer van 2023 vroegen ze ook aan uw vader waar u was.

U heeft ter staving van uw verzoek volgende documenten voorgelegd: uw paspoort, een kopie van uw geboortecertificaat, een kopie van uw certificaat van familiesamenstelling, een kopie van uw bachelorsdiploma, uw werkbadge, een kopie van uw aanwervingsattest, een kopie van het bevel tot onderzoek van de "ISA", documenten betreffende de algemene situatie in Libië, en documenten in kader van uw visumaanvraag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalt aan op het CGVS dat u vreest gedood te worden door de "al-Da'am w-al-Istiqrar" militie omdat u een onderzoek naar corruptie deed bij de "ISA". Er kan hier echter geen geloof aan worden gehecht.

Een eerste element betreft de **vervolging door de militie**. U verklaart dat u, nadat u op 29 december 2021 begon met een fraudeonderzoek waarbij de "ISA" betrokken was, op 27 januari 2022 werd aangevallen door mannen van de militiegroep "al-Da'am w-al-Istiqrar". Ze vertelden u niet meer terug te keren naar uw werk. Na uw vertrek uit Libië (7 april 2022) is de militie begin 2023 naar uw werk, en in de zomer van 2023 naar uw vader gegaan, om u op die plaatsen te zoeken (CGVS, p. 11-13). U heeft dit echter niet geloofwaardig gemaakt.

U gevraagd wat er precies gebeurde en gezegd werd op 27 januari 2022, verklaart u: "[...] Eén van hen bleef mij achtervolgen en riep dat ze mij zouden doden, dat ze mij zouden doden. [...]" en "Als we jou nog eens zien, zullen we jou doden. Ze herhaalden dat. Deze keer en volgende keer zal het niet goed aflopen. Ze hebben mij gezegd nooit meer te gaan naar de inspectie." Echter, indien de "ISA" u werkelijk wou vervolgen

met behulp van de “al-Da’am w-al-Istiqrar” militie, kan er toch verwacht worden dat ze meer verregaande acties tegen u zouden ondernemen. U verklaart namelijk een grote kennis te hebben van de corruptiezaken waarin de “ISA” betrokken is, kennis die u potentieel ook via andere wegen zou kunnen laten verspreiden/leken. Dat u dan verklaart dat u één keer werd geslagen door een aantal mannen, maar dat er verder **van 27 januari 2022 tot begin 2023 niets meer is gebeurd**, overtuigt dan ook geenszins. Het overtuigt ook niet dat de militie u al die tijd met rust zouden laten en u plots opnieuw thuis en op uw werk zouden zoeken begin 2023, een jaar na de feiten. Er kan dus met andere woorden geen geloof worden gehecht aan uw vervolging door de militie “al-Da’am w-al-Istiqrar” en bijgevolg ook niet aan de vervolging door de “ISA” waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u een corruptieonderzoek deed naar de “ISA” (CGVS, p. 12-13).

Deze appreciatie wordt nog verder onderstreept door uw verklaringen over de **periode tussen het incident en uw vertrek uit Libië**. U gevraagd naar uw gedrag tijdens de periode na het incident verklaart u: “Ik zat thuis en ik begon na te vragen bij vrienden hoe ik aan een visum kan geraken. [...] Ik durfde nergens te gaan; wanneer ik buiten iets moest doen, dan ging ik heel snel handelen en terugkeren. “Al-Da’am w-al-Istiqrar” fouilleerden en stopten mensen vooral ’s avonds. Daarom, als ik iets nodig had, ging ik gewoon in de ochtend dat doen.” Uw gedrag, zoals hier te lezen valt, is helemaal niet in een overeenstemming met de door u beweerde vrees. Er kan toch verwacht worden dat, indien u met de dood bedreigd zou worden door een machtige militiebeweging met banden met de overheid, en bij extensie door de “ISA”, dat u op zijn minst niet zomaar meer zou buitenkomen. Ook is het wel opmerkelijk dat u nog 2,5 maanden lang thuis blijft, op het adres waar de “ISA” (als onderdeel van de overheid) heel gemakkelijk achter zou kunnen komen. U verklaart daarnaast ook dat u persoonlijk om uw visum ging (CGVS, p. 12-13). Dit allemaal getuigt, en zoals reeds werd opgemerkt, van een **gedrag dat niet overeenstemt met uw vrees voor vervolging**. Er kan dus met andere woorden geen geloof worden gehecht aan uw vervolging door de militie “al-Da’am w-al-Istiqrar” en bij extensie de vervolging door de “ISA”.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat uw **verklaringen over het onderzoek naar corruptie bij de “ISA” op zich niet kunnen overtuigen**. U gevraagd naar de procedures die op uw werk gevolgd dienen te worden in het geval dat een overheidsdienst niet zou willen meewerken aan een corruptieonderzoek, verklaart u: “Je keert terug, je rapporteert de weigering om mee te werken. Ze kunnen verder niets doen, ze kunnen geen stap verder zetten, omdat zoals de interne veiligheid... die wordt beschermd door milities. Ze kunnen weigeren en je kunt hen niets doen.” U daarnaast gevraagd of het geweten was dat de “ISA” zeer corrupt was, verklaart u: “Ja, het was geweten, iedereen weet dat. Maar niet iedereen durft iets te doen of te zeggen. Ze worden beschermd door bepaalde mensen. Het valt inderdaad onder de autoriteit, maar ze hebben connecties altijd met één van de milities, zoals Lutfi al-Harari.” (CGVS, p. 8, 13). Dat de “ISA” dan initieel zou meewerken aan uw onderzoek door u documenten te geven terwijl er wijdverspreide corruptie was én ze eigenlijk zonder repercussies kunnen weigeren mee te werken, is dan ook niet geloofwaardig. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u onderzoek heeft gedaan naar fraude van de “ISA”.

Deze appreciatie wordt nog verder onderstreept door uw **eigen motivering om de “ISA” door te lichten**. U verklaart dat rond 2017-2018 een persoon van de Inspectie voor Fraude werd gedood voor de deuren van het werk terwijl hij op een dossier van binnenlandse zaken werkte. Daarnaast verklaart u ook dat u kennis had van de wijdverspreide corruptie bij de “ISA” (CGVS, p. 11, 13). Volgens Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2024/02/libya-internal-security-agency-must-end-abuses-in-name-of-guarding-virtue/> - een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) zijn de misdaden onder internationale wet zoals folteringen, verdwijningen etc. goed gedocumenteerd. Er werd u dan gevraagd waarom u het onderzoek zou aanvaarden, waarop u niet verder komt dan: “Ja, ik wist niet dat het zo zou aflopen (CGVS, p. 14).” Er kan toch verwacht worden, bij zo’n organisatie die berucht is omwille van foltering, verdwijningen etc., dat u toch een meer overtuigend antwoord zou geven dan simpelweg dat u niet had gedacht dat het zo zou aflopen. Zeker gezien u verklaart dat het eerder al gebeurde dat een collega werd doodgeschoten, en dat de dienst die u moest onderzoeken de “ISA” was. Dat u dan niet verder komt dan deze verklaring, overtuigt dan ook niet.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde asielmotieven en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-9). Wat betreft: uw paspoort, uw geboortecertificaat, uw attest familiesamenstelling, uw bachelor diploma, uw visumaanvraag, uw werkbadge, uw aanwervingsattest (documenten 1-6, 9), deze stukken hebben betrekking op uw identiteit, die van uw familie, uw scholing en werk, elementen die hier niet in twijfel worden getrokken. Wat betreft het document van bevel tot onderzoek naar de “ISA” (document 7), dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat een dergelijk stuk slechts waarde heeft ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Daarnaast is

het ook een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld én waarop een datum staat die niet overeenkomt met uw relaas. U geeft aan dat dit een afdrukfout of typfout was (CGVS, p. 3, 10-11). Het hoeft geen betoog dat ook dit niet overtuigt. Wat betreft het filmpje dat u toonde over de mannen die u aanvielen en sloegen, moet worden opgemerkt dat hieruit noch de context, noch de plaats waar het incident plaatsvond noch de betrokken personen noch hun affiliatie kan worden afgeleid. Wat betreft het document met betrekking tot de milities in Tripoli (document 8), hiervan moet worden vastgesteld dat het gaat om algemene documenten die geen betrekking hebben op u persoonlijk. De door u neergelegde stukken doen aan bovenstaande appreciatie bijgevolg geen afbreuk.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; **Algemeen Ambtsbericht Libië** van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023** van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de

Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutionsreport-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twijfelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de

terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot zijn asielmotieven volhardt verzoeker in zijn verklaringen. Hij merkt hierbij op dat de commissaris-generaal geen twijfel uit omtrent zijn tewerkstelling bij de *Administrative Control Authority*, maar tegelijk geen rekening houdt met dit specifieke profiel. Hij volhardt ook in zijn verklaringen dat de milities gedurende een jaar niets tegen hem heeft ondernomen. Hij wijst erop dat uit een recent rapport, getiteld "*New report reveals systematic violence against civil society in Libya*" van 25 maart 2024, blijkt dat de milities steeds gewelddadiger optreden tegen iedereen die ook maar een functie heeft die tegen de milities is.

Waar hij wordt verweten geen klacht te hebben ingediend bij de Libische overheid, betoogt hij dat de milities al sinds geruime tijd de macht hebben in Libië en zo ook verschillende overheidsdiensten. Hij verwijst dienaangaande naar een rapport van Amnesty International, Libya: *Hold stability Support Authority militia leaders to account* van 4 mei 2022. Hij meent dat zijn verklaringen volledig in lijn liggen met de actuele situatie in Libië waarbij de milities duidelijk zorgen voor een precarie veiligheidssituatie, wat bevestigd wordt door een ander rapport van Amnesty International, *'Libya: Internal Security Agency must end abuses in name of 'guarding virtue'* van 14 februari 2024. Hij stelt dat het CGVS onvoldoende rekening houdt met de actuele context in Libië en dat het zijn verklaringen niet binnen die context plaatst.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert hij aan dat de commissaris-generaal sedert 2014, omwille van de ernstige situatie in Libië, de subsidiaire beschermingsstatus toekent aan asielzoekers die niet voldoen aan de criteria van de vluchtelingenstatus. Hij wijst erop dat Libië een goed gebied is voor milities en groeperingen om hun troepen te trainen en voor te bereiden op terroristische aanvallen, waardoor het land allerminst veilig is, waarvoor hij zich baseert op een artikel van 2016. Hij vervolgt dat het land zich in een staat van *civil conflict* bevindt, waarbij zeer laks wordt omgesprongen met de mensenrechten. Ondanks het

zogenaamde *cease-fire agreement* van 2020 blijven volgens hem de gewapende machten op hun hoede en kunnen steeds gewelddadige aanvallen en mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Er is allerm minst sprake van een veilige omgeving, wat volgens hem ook blijkt uit het *Country Report on Human Rights Practices Libya* van 2021. Ook Amnesty International heeft volgens hem de herhaaldelijke mensenrechtenschendingen in het land vastgelegd in haar rapport van 2022-2023. Omdat hij geen aanhanger is van een militie of groepering, kan hij geen bijstand en bescherming krijgen. Hij benadrukt dat men niet per sé gevisieerd moet worden om het slachtoffer te worden van milities.

Hoewel in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021 en van februari 2023 en naar de COI Focus Libië van 6 december 2023, meent hij dat Libië opnieuw geteisterd wordt door gewapende conflicten waardoor de veiligheidssituatie er allerm minst stabiel is. Hij wijst erop dat Crisis 24 aangeeft dat de veiligheidssituatie in Libië onstabiel blijft en dat het *International Peace Institution* ook stelt dat de situatie er opnieuw zorgwekkend is. Voorts voert hij aan dat de VN Veiligheidsraad het mandaat van USNMIL ook recentelijk opnieuw verlengd heeft gelet op de verslechterde veiligheidssituatie, dat de UN *Human Rights Council* op 27 juni 2022 zijn rapport gepubliceerd heeft van de resultaten van hun Fact Finding Mission en dat ook *Human Rights World Report* van 2024 wijst op de mensenrechtenschendingen van de milities. Hij besluit dat de commissaris-generaal zich baseert op achterhaalde informatie en dat voornamelijk de hoofdstad Tripoli een zeer onveilige en onstabiele regio blijft.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij de inventaris in het verzoekschrift geeft verzoeker een overzicht van de door hem gehanteerde bronnen, vermeld als stukken 3 t.e.m. 18.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoekers kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest gedood te zullen worden door de militie ‘al-Da’am w-al-Istiqrar’ omdat hij fraude had gerapporteerd in het kader van een fraudeonderzoek dat hij voor de *Administrative Control Authority* diende uit te voeren bij de *Internal Security Agency*, zijnde de interne veiligheid (hierna: ISA).

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en oordeelt zij dat er geen reëel risico is op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Zij baseert zich hiervoor op volgende motieven:

I) Er wordt geen geloof gehecht aan verzoekers vervolging door de militie ‘al-Da’am w-al-Istiqrar’ omdat (a) als de ‘ISA’ hem werkelijk wilde vervolgen met behulp van de militie, er verwacht kan worden dat ze meer verregaande acties zouden ondernemen terwijl verzoeker slechts één keer geslagen werd door een aantal mensen en er van 27 januari 2022 tot begin 2023 niets meer gebeurd is (b) het niet overtuigt dat de militie hem al die tijd met rust zou laten en dan plots opnieuw thuis en op het werk zouden zoeken begin 2023, een jaar na de feiten;

(b) zijn gedrag helemaal niet in overeenstemming is met de door hem beweerde vrees daar (i) verwacht kan worden dat hij op zijn minst niet zomaar meer zou buitenkomen en (ii) het opmerkelijk is dat hij nog 2,5 maanden thuis heeft verbleven, op het adres waar de ‘ISA’ heel gemakkelijk achter zou kunnen komen;

II) Er wordt geen geloof gehecht aan zijn verklaring dat hij een onderzoek heeft gedaan naar fraude van de ISA omdat (a) verzoeker verklaart dat hij het door iedereen geweten was dat de ISA zeer corrupt was en dat ze simpelweg zouden kunnen weigeren mee te werken aan een fraudeonderzoek het daardoor opmerkelijk is dat de ISA dan initieel zou meewerken aan het onderzoek en documenten te geven; (b) er verwacht kan worden dat verzoeker, op de vraag waarom hij het onderzoek dan wel zou aanvaarden, toch een meer overtuigend antwoord zou geven dan simpelweg dat hij niet gedacht had dat het zo zou aflopen;

III) De door verzoeker neergelegde documenten doen aan bovenstaande appreciatie geen afbreuk omdat (a) zijn paspoort, geboortecertificaat, attest familiesamenstelling, bachelor diploma, visumaanvraag, werkbadge aanwervingsattest betrekking hebben op zijn identiteit, die van zijn familie, zijn scholing en werk en elementen betreffen die hier niet in twijfel getrokken worden; (b) het document van bevel tot onderzoek naar de ‘ISA’ heeft slechts waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is en een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld en er een datum op staat vermeld die niet overeenkomt met zijn relaas; (c) uit het filmpje over de mannen die hem aanvielen en sloegen kan noch de context, noch de plaats waar het incident plaatsvond noch de betrokken personen noch hun affiliatie kan worden afgeleid; (d) het document met betrekking tot de milities in Tripoli gaat om een algemeen document die geen betrekking heeft op verzoeker persoonlijk.

4.3.3. Verzoeker wordt gevolgd waar hij benadrukt dat zijn tewerkstelling voor de *Administrative Control Authority* in Libië niet wordt betwist. Ter staving ervan legt hij een werkbadge neer, waarvan hij het origineel exemplaar getoond heeft aan het CGVS (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5) alsook een aanwervingsattest (*ibid*, stuk 6).

4.3.4. De commissaris-generaal oordeelt dat aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de vervolging door de militie en bijgevolg ook niet aan de vervolging door de ISA er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij een corruptieonderzoek deed naar de ISA. De volgende beoordeling dringt zich op.

4.3.4.1. De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat het niet geloofwaardig is dat de ISA initieel zou meewerken aan zijn fraudeonderzoek door hem bepaalde documenten te geven, terwijl er sprake was van wijdverspreide corruptie en die dienst eigenlijk zonder repercussies elke medewerking kon weigeren.

Verzoeker licht immers toe dat het orgaan van inspectie in Libië zorgt voor informatie van de stad en inzage heeft in alles wat geheim is. Hij voegt toe dat, als die dienst vaststelt dat een bepaalde persoon een fraudeur is, die dan verwezen wordt naar het openbaar ministerie, waar hij dan terecht wordt. Gevraagd naar zijn specifieke taken, legt verzoeker uit dat hij een onderzoeksbevel krijgt, waar alle details op staan vermeld, namelijk welke instantie hij moet inspecteren alsook zijn naam. Hij vervolgt dat hij zich dan met dat bevel naar de instantie begeeft, hij dan alle rapporten waarnaar hij vraagt, ontvangt om te onderzoeken en een rapport opstelt dat hij doorstuurt naar de directeur, die een commissie vormt voor de ondervraging en hem dan vervolgens doorverwijzen naar het openbaar ministerie om hem te berichten. (NPO, p. 5 en p. 7)

Op de vraag wat er gebeurt indien de bepaalde instanties niet willen meewerken aan dergelijk onderzoek, antwoordt verzoeker dat er mensen zijn die bereid zijn mee te werken en anderen weigeren. Meer specifiek gevraagd wat zijn instructies zijn als iemand weigert, geeft hij aan dat je dan enkel de weigering om mee te werken kan rapporteren, maar je verder geen stappen kunt ondernemen te meer nu de interne veiligheid beschermd wordt door milities en je dan niets kan doen (NPO, p. 8).

Indien ISA werkelijk beschermd wordt door milities en simpelweg kon weigeren mee te werken, is het allesbehalve aannemelijk dat zij verzoeker toch bepaalde documenten zou gegeven hebben in het kader van een fraudeonderzoek en verzoeker hierover zelfs een rapport zou laten opstellen (NPO p. 11).

Voorts is het evenmin geloofwaardig dat het verzoekers taak was om de ISA door te lichten. Zo is verzoeker niet éénduidig over zijn motivatie om dergelijke job te doen. Hij verklaart enerzijds dat het één van de mooiste jobs is met de mooiste inkomens en dat het de droom is van alle jongemannen om die job te doen (NPO, p. 12), terwijl hij anderzijds aangeeft dat reeds één van zijn collega's in 2017 of 2018 beschoten werd en zelfs zijn familie hem vertelde dat hij toch weet "*hoeveel mensen gedood worden omwille van zo'n soort zaken*" (NPO, p. 11). Dat hij dan op de vraag van de *protection officer*, of hij er zelf ok mee was om dit uit te voeren, louter aangeeft dat hij niet wist dat het zo zou aflopen (NPO, p. 14) ontbeert iedere geloofwaardigheid. Dat verzoeker dan uit te lucht zou vallen dat zijn werkzaamheden konden leiden tot een vervolging door een militie is niet aannemelijk. Voorgaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van zowel de aard van zijn werk alsook van de incidenten die hieruit zouden zijn voortgekomen.

Het document, ter staving van zijn verklaringen dat hij een fraudeonderzoek voerde, zijnde het bevel tot onderzoek naar ISA (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7) kan aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen. Ten eerste betreft het een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd en dat eenvoudigweg gefabriceerd kan worden door knip- en plakwerk. Ten tweede erkent verzoeker dat er een foutieve datum op vermeld staat, wat hij wijt aan een afdrufout of een typefout en waarbij hij uitlegt dat erop vermeld staat 29 december 2022, terwijl hij toen al in België was en dat het een kopie is van de versie die verzonden werd in Libië (NPO, p. 3). De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat dergelijke uitleg, die niet meer is dan een loutere bewering die op geen enkele wijze steun vindt in andere documenten of verklaringen, niet overtuigt. De vaststelling dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van zijn document, wat hij zelf erkent, zet de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder op de helling.

4.3.4.2. Naast de vaststelling dat verzoekers verklaringen over zijn fraudeonderzoek niet geloofwaardig zijn, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de incidenten die zich hierdoor hebben voorgedaan, is zijn relaas omtrent het incident met de milities dit evenmin. Uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, Amnesty International) blijkt immers dat ISA over de voorbije jaren tientallen mannen, vrouwen en kinderen blootgesteld heeft aan talrijke misbruiken, waaronder gedwongen verdwijningen, arbitraire detentie en foltering. De manier waarop verzoeker benaderd zou zijn geweest door de militie en dit in opdracht van ISA, staat in schril contrast met die informatie. Indien ISA hem werkelijk had willen vervolgen en vermoorden (NPO, p. 11), is het niet geloofwaardig dat zij zich ertoe beperkt hebben hem éénmalig, op 27 januari 2022 (NPO, p. 12) te slaan en hem vervolgens louter toe te roepen dat ze hem zouden doden als ze hem nog eens zouden zien (NPO, p. 13). Ook staat de voorstelling van handelen in hoofde van de militie en ISA in schril contrast met het lot dat zijn collega zou te wachten hebben gestaan. Verzoeker verklaart immers een document te hebben neergelegd waaruit blijkt dat een collega op 9 januari 2023 gedood werd terwijl hij bezig was met zijn onderzoek (NPO, p. 11). Hierbij komt nog dat het in hoofde van verzoeker getuigt van weinig voorzichtigheid om zich te begeven naar de ambassade om een visum af te halen (NPO, p. 13) indien hij er werkelijk mee bedreigd werd te worden vermoord als men hem nogmaals zou zien. Verzoekers gedrag kan niet in overeenstemming gebracht worden met de door hem beweerde vrees. Daarenboven bleek verzoeker in staat te zijn om na het incident van 27 januari 2022 gewoon thuis te blijven, zonder dat hij opnieuw benaderd werd door ISA of de militie (NPO, p. 12), wat de ernst van de vermeende vervolging ten stelligste ondermijnt. Hierbij komt nog dat de milities na het incident op 27 januari 2022 meer dan een jaar gewacht hebben om zich te begeven naar zijn werk alsook naar zijn vader om te vragen waar hij is (NPO, p. 13). Verzoekers verklaringen over de handelswijze van de militie en ISA alsook van zijn eigen gedrag ontberen iedere logica, zijn niet coherent en vinden geen steun in de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt.

4.3.4.3. In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich ertoe te volharden in zijn verklaringen. Hiermee werpt hij op voorgaande vaststellingen alsook de motieven vermeld in de bestreden beslissing geen ander licht. Door louter te bevestigen dat de milities gedurende een jaar niets tegen hem ondernomen hebben, doet hij geen afbreuk aan de beoordeling hieromtrent. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen wordt geen geloof gehecht aan verzoekers vervolgingsvrees.

4.3.4.4 Verzoeker wordt voorts niet bijgetreden in zijn bewering dat hij louter omwille van zijn tewerkstelling bij de *Administrative Control Authority*, waarvan hij stelt dat dit niet in twijfel getrokken wordt, een risicoprofiel heeft en dat dit zou volstaan om een nood aan internationale bescherming te weerhouden. Het in het verzoekschrift op p. 6 vermelde citaat heeft immers betrekking op mensenrechtenverdedigers, waaronder mensenrechtenactivisten, -journalisten en -advocaten (lees: “*Human Rights Defenders*”). Dat die groep een risicoprofiel heeft, wordt ook bevestigd door het Algemeen ambtsbericht Libië van februari 2022. Hieruit blijkt dat in de verslagperiode in het bijzonder gewezen wordt op een toename in systematische aanvallen op het maatschappelijk middenveld en op de vrijheid van meningsuiting (p. 35). Dat verzoeker louter omwille van zijn tewerkstelling voor de *Administrative Control Authority*, nood zou hebben aan internationale bescherming, mag niet blijken. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat, omwille van de hierboven uiteengezette vaststellingen, geen geloof gehecht wordt aan zijn verklaring dat hij onderzoek heeft gedaan naar fraude van de ISA, waaromtrent hij in zijn verzoekschrift niets heeft in te brengen.

4.3.5. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij onderzoek heeft verricht naar fraude van de ISA en bijgevolg evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille daarvan vervolgd wordt door de militie “al-Da’am w-al-Istiqar” -is zijn kritiek, dat hij geen klacht kon indienen bij de overheid wegens hun betrokkenheid met diezelfde militie, niet dienstig.

In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat uit de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie niet blijkt dat de aanwezigheid van gewapende groeperingen of milities in Libië volstaat om internationale bescherming toe te kennen aan een Libische onderdaan. Het algemeen verwijzen naar de aanwezigheid van milities en de banden die zij zouden hebben met de overheid, waaromtrent verzoeker uit artikels en rapporten citeert in zijn verzoekschrift (p. 6-8), volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Bovendien wordt de aanwezigheid van milities betrokken in de beoordeling van de veiligheidssituatie in Libië *infra*.

4.3.6. Ten slotte laat verzoeker de motieven met betrekking tot de neergelegde documenten volledig onbesproken. Daar zij pertinent en draagkrachtig zijn en niet weerlegd worden door verzoeker, blijven zij integraal overeind.

4.3.7. De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

4.4.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt als volgt onderbouwd:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; **Algemeen Ambtsbericht Libië** van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023** van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val

van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van

luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutionsreport-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

4.4.3. Het wordt niet betwist dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 nog steeds niet beteugeld is, doch dat dit niets verandert aan de vaststelling dat er vanaf dan sprake is van een opvallende verbetering van de veiligheidssituatie in Libië, van een significante daling van het aantal gevechten en van een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers, noch aan de conclusie dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4.4.4. Verzoeker maakt geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn vluchtrelaas en zijn profiel omwille van de (aard van) zijn tewerkstelling, wordt erop gewezen dat verzoekers vluchtrelaas reeds ongeloofwaardig werd bevonden, zodat hij zich hier niet op kan beroepen ter concretisering van de persoonlijke omstandigheden. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde informatie laat niet toe tot een andere appreciatie te komen. Deze informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Libië in voormeld arrest is gebaseerd. Aldus brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in voormeld arrest.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO